

Udskriftsdato: 14. december 2025

CIR1H nr 9256 af 31/03/2021 (Historisk)

Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet: Færdsel – Grundregler mv. og forpligtelser ved færdselsuheld (færdselslovens §§ 3-9 og straffelovens § 253, stk. 2)

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: CMS VB 8442

Senere ændringer til forskriften

CIR1H nr 9081 af 09/02/2023

Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet: Færdsel – Grundregler mv. og forpligtelser ved færdselsuheld (færdselslovens §§ 3-9 og straffelovens § 253, stk. 2)

1. Overblik og tjekliste

2. Politiets efterforskning og sagsbehandling

3. Forberedelse

4. Jura

Reglerne i færdselslovens §§ 3-9 gælder for al færdsel, der finder sted på områder, hvor færdselsloven gælder, og for alle trafikanter.

4.1. Anvendelsesområdet for færdselslovens § 3

Det følger af færdselslovens § 3, stk. 1, at trafikanter skal optræde hensynsfuldt og udvise agtpågivenhed. I praksis stilles der ikke krav om stor afvigelse fra den ønskede adfærd, før færdselslovens § 3, stk. 1, anses for overtrådt.

Færdselslovens § 3, stk. 1, er en grundregel, der gælder for al færdsel. Reglen beskriver den adfærd, som er ønskelig eller ideel fra alle trafikanters side med henblik på at undgå, at der opstår fare eller forvoldes skade eller ulempe for andre.

Overtrædelse af færdselslovens § 3, stk. 1, vil i almindelighed samtidig indebære en overtrædelse af specielle færdselsregler. I disse tilfælde vil det være overflødigt at rejse tiltale for overtrædelse af § 3, stk. 1, ved siden af den specielle regel.

Det er en betingelse for at anvende bestemmelsen, at adfærden har betydning for andre. Har adfærden alene medført fare eller skade for den pågældende trafikant selv, er forholdet ikke omfattet af § 3, stk. 1, jf. Færdselsloven med kommentarer af Henrik Waaben m.fl., 1992, s. 114.

Som eksempler fra retspraksis, hvor der alene er dømt for overtrædelse af § 3, stk. 1, kan der henvises til U 1984.1041Ø (påkørsel af fodgænger, der var gået ud i fodgængerfeltet for rødt lys), U 2000.1611V (påkørsel af en fodgænger under bakning med en bus) og U 2004.1978V (kørsel på motorcykel så forhjulet over en strækning på 120 meter ikke havde kontakt til kørebanen).

Ifølge færdselslovens § 3, stk. 2, skal man udvise et særligt hensyn over for de svage trafikanter. Svage trafikanter er ifølge bestemmelsen børn, skolepatruljer, ældre mennesker samt personer, der ifølge særligt af justitsministeren fastsat kendetegn eller i øvrigt, efter hvad der fremgår af omstændighederne, lider af svækket syn eller hørelse eller anden legemlig mangel eller sygdom, som er til ulempe for dem i trafikken. Bestemmelsen anvendes som hovedregel sammen med andre specielle regler i færdselsloven.

4.2. Anvendelsesområdet for færdselslovens § 9

4.2.1. Hjælpepligten efter § 9, stk. 2, nr. 1

Efter færdselslovens § 9, stk. 2, nr. 1, påhviler der den trafikant, som bliver indblandet i et færdselsuheld, at yde hjælp i muligt omfang til personer, der kan være kommet til skade.

Ved en trafikant forstås enhver, der færdes eller i øvrigt opholder sig på vej eller i køretøj på vej, jf. færdselslovens § 1, nr. 24. Ved U 1992.939V blev således f.eks. en passager dømt for at have tilsidesat hjælpepligten i den dagældende færdselslovs § 9, stk. 1.

Der skal således rejses tiltale for overtrædelse af § 9, stk. 2, nr. 1, når en trafikant flygter fra et færdselsuheld i tilfælde, hvor en person er kommet (mere eller mindre alvorligt) til skade.

Der skal endvidere rejses tiltale for overtrædelse af § 9, stk. 2, nr. 1, når en trafikant omgående flygter fra et færdselsuheld uden at have orienteret sig om, hvorvidt der er kommet personer til skade, hvis dette kan være en påregnelig følge af uheldet, jf. bemærkningerne til L 164 af 28. marts 2008, de specielle bemærkninger til § 9, stk. 1 og 2. Disse situationer vil f.eks. omfatte påkørsel af en knallertfører, cyklist eller fodgænger, hvor bilisten kører fra stedet med det samme uden at sikre sig, at den pågældende ikke er kommet til skade, eller uden at yde hjælp, hvis der er behov herfor.

Hjælpepligten i § 9, stk. 2, nr. 1, omfatter ikke uheld, hvor det er åbenbart, at der ikke kan være opstået personskaade, f.eks. ved mindre sammenstød mellem to personbiler, der helt åbenbart kun indebærer materiel skade.

Hjælpepligten omfatter ydelse af førstehjælp, herunder tilkaldelse af ambulance, redningskøretøj eller lignende, jf. Færdselsstrafferet, Vagn Greve, 2001, side 175 f. Hjælpepligtens omfang kan afhænge af ulykkens karakter, personens baggrund og af forbindelsen til ulykken (skyld i den eller uskyldigt indblandet), selv om disse momenter kun sjældent nævnes i den trykte retspraksis m.m.

Endvidere anfører Vagn Greve (s. 174), at i tilfælde, hvor andre allerede har grebet ind og på forsvarlig måde foretaget det fornødne, kan den pågældende forholde sig passiv. Det giver dog i almindelighed ingen ret til at forlade uheldsstedet, før alt det fornødne er foretaget. Hvis det er unødvendigt med flere hjælpende, hvis de andre udtrykkeligt eller stiltiende lover at gennemføre hjælpen fuldt ud, og hvis navn osv. er oplyst, ses der dog ingen grund til, at den pågældende skal blive der.

4.2.2. Tilsidesættelse af de øvrige pligter i § 9

Det følger af færdselslovens § 9, at trafikanter - ud over den centrale pligt til at standse og yde hjælp til den tilskadekomne, jf. § 9, stk. 2, nr. 1 - har en række pligter ved færdselsuheld.

Der skal rejses tiltale for overtrædelse af færdselslovens § 9, stk. 1, hvis en trafikant, der med eller uden egen skyld bliver indblandet i et færdselsuheld, undlader at standse. Pligten til at standse opfyldes, når føreren standser på det første passende sted, jf. Færdselsstrafferet, Vagn Greve, 2001, side 175 f.

Der skal rejses tiltale for overtrædelse af færdselslovens § 9, stk. 2, nr. 2, hvis en trafikant undlader at deltage i de foranstaltninger, som uheldet giver anledning til. Denne pligt vil bl.a. kunne bestå i afmærkning af uheldsstedet med advarselstrekanter mv. eller ryddeligggørelse af vejen for tabte genstande.

Der skal rejses tiltale efter færdselslovens § 9, stk. 2, nr. 3, hvis en trafikant, der indblandes i et færdselsuheld, ikke på anmodning oplyser sit navn og bopæl. Om omfanget af pligten anføres det bl.a. i Færdselsstrafferet, Vagn Greve, 2001, side 178, at navnet skal oplyses med det samme; det er ikke nok at gøre det senere på dagen til skadestuen. Der er ingen pligt til at dokumentere navn og bopæl. Private kan ikke kræve at se kørekort eller anden legitimation.

Tilsvarende skal der rejses tiltale for overtrædelse af færdselslovens § 9, stk. 2, nr. 4, hvis en trafikant ikke opgiver sit navn og bopæl til den, på hvis ejendom eller ting, der er sket skade.

Der skal rejses tiltale for overtrædelse af færdselslovens § 9, stk. 2, nr. 5, hvis en trafikant ikke underretter politiet om tilfælde af ikke ubetydelig personskade og efter § 9, stk. 2, nr. 6, hvis en trafikant ikke underretter politiet i tilfælde af skade på ejendom eller ting, hvis ikke andre på stedet kan modtage oplysning om navn og bopæl. Der er således tale om pligt for den person, der har forvoldt skaden, til ”selvanmeldelse” til politiet.

Straffen for overtrædelse af § 9, stk. 2, nr. 1, forudsættes som udgangspunkt at fastsættes til en kortere frihedsstraf, mens overtrædelse af § 9, stk. 1, og § 9, stk. 2, nr. 2-6, forudsættes fastsat til en bøde. Se herom pkt. 5.2. om strafpåstande i sager om overtrædelse af færdselslovens § 9.

Hvis både § 9, stk. 2, nr. 1 (eller eventuelt straffelovens § 253), og flere af de enkelte led i § 9, stk. 1 og 2, er overtrådt, bør tiltalerejsning for samtlige bødebelagte overtrædelser overvejes nøje, således at der kun rejses tiltale for de overtrædelser, der ikke med rimelighed kan anses for indeholdt i den overtrædelse, der medfører frihedsstraf.

4.3. Anvendelsesområdet for straffelovens § 253, stk. 2

Hvis en trafikant flygter fra et færdselsuheld, hvorved nogen er tilføjbet betydelig personskade, skal anklagemyndigheden overveje, om der er grundlag for at rejse tiltale for overtrædelse af straffelovens § 253, stk. 2, jf. stk. 1.

Efter straffelovens § 253, stk. 1, straffes den, som uagtet det var ham muligt uden særlig fare eller opofrelse for sig selv eller andre, undlader efter evne at hjælpe nogen, der er i øjensynlig livsfare, eller at træffe foranstaltninger, som af omstændighederne kræves til redning af nogen tilsyneladende livløs, eller som er påbudt til omsorg for personer, der er ramt af skibbrud eller anden tilsvarende ulykke.

Anklagemyndigheden skal som udgangspunkt rejse tiltale for overtrædelse af straffelovens § 253, stk. 2, i de tilfælde, hvor § 253, stk. 1, overtrædes i forbindelse med flugt fra et færdselsuheld, der har medført betydelig personskade.

Der vil være tale om flugt fra et færdselsuheld, når den pågældende trafikant enten ikke er standset eller er standset, men herefter har forladt uheldsstedet uden at yde hjælp til den eller de tilskadekomne, jf. forarbejderne til lov nr. 498 af 17. juni 2008 om ændring af færdselsloven og straffeloven (skærpede sanktioner for flugtbilister) (L 164 af 28. marts 2008).

Begrebet betydelig personskade defineres ifølge bemærkningerne til L 164 af 28. marts 2008, de specielle bemærkninger til § 2, dels som situationer, hvor den tilskadekomne er i øjensynlig livsfare eller tilsynela-

dende livløs, jf. § 253, stk. 1, nr. 1 og 2, 1. led, dels som situationer, hvor den tilskadekomne i øvrigt er pådraget betydelig skade på legeme eller helbred, jf. § 253, stk. 1, nr. 2, 2. led, jf. færdselslovens § 9, stk. 2, nr. 1.

Begrebet betydelig skade på legeme eller helbred skal således forstås i overensstemmelse med det skadesbegreb, der har udviklet sig i praksis efter straffelovens § 249 om uagtsom legemsbeskadigelse. Bestemmelsen i § 253, stk. 2, vil således f.eks. typisk omfatte skader, der medfører varigt mén, kraniebrud og lårbensbrud, men ikke f.eks. ukomplicerede armbrud.

Det er en forudsætning for at straffe for overtrædelse af straffelovens § 253, at gerningsmanden har haft det fornødne forsæt. Det fornødne forsæt kan f.eks. foreligge, hvis gerningsmanden har vidst, at en person, der var indblandet i uheldet, har pådraget sig betydelig skade (f.eks. i tilfælde, hvor gerningsmanden standser og konstaterer, at der er tale om alvorlige skader, og herefter forlader uheldsstedet uden at yde hjælp), eller hvis gerningsmanden som følge af omstændighederne ved uheldet må have anset dette for overvejende sandsynligt. Der henvises til bemærkningerne til L 164 af 28. marts 2008, herunder de specielle bemærkninger til § 2.

Det er ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at færdselsuheldet kan tilregnes gerningsmanden som uagtsomt, således at denne tillige kan straffes for overtrædelse af færdselsloven og straffelovens § 249.

Overtrædelse af straffelovens § 253 straffes oftest samtidig med de kørselsfejl, som har givet anledning til, at en person er kommet til skade.

Der kan straffes for overtrædelse af straffelovens § 253, stk. 2, og færdselslovens § 9 i sammenstød.

Ligesom ved overtrædelse af færdselslovens § 9, stk. 2, nr. 1, er det både føreren af et køretøj og passagerer, der kan straffes for overtrædelse af straffelovens § 253, stk. 2, jf. herved bl.a. U 2005.132Ø, hvor tre personer, der var passagerer i en bil, der påkørte en fodgænger, som bl.a. pådrog sig brud på halshvirvlen og andre alvorlige skader, blev dømt for overtrædelse af straffelovens § 253.

5. Straf og andre retsfølger

5.1. Strafpåstande ved overtrædelse af færdselslovens §§ 3-8

Bødetaksterne på færdselsområdet blev revideret ved lov nr. 184 af 8. marts 2011 og gælder for overtrædelser begået den 1. januar 2012 eller senere. Se herom i Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om Færdsel – Generelle retningslinjer for sanktionspåstande i færdselssager.

Overtrædelser af §§ 3-8 straffes som udgangspunkt således:

Paragraf	Forseelsens art	Bødetakst kr.
3, stk. 1	Ikke optrådt hensynsfuldt og udvist agtpågivenhed	1.000
	Motorkøretøj, stor og lille knallert	

3, stk. 2	Ikke udvist særligt hensyn over for svage trafikanter	1.000
	Motorkøretøj, stor og lille knallert	
4, stk. 1	Færdselstavle og pile ikke respekteret, herunder kørsel mod kørselsretningen	
	Motorkøretøj og stor knallert (såfremt klipovertrædelse)	2.000
	Lille knallert (kørsel mod kørselsretningen)	1.500
	Motorkøretøj (andre tilfælde)	1.500
	Stor og lille knallert (andre tilfælde)	1.000
	Vigepligt fastsat ved færdselstavle mv., se § 26	
	Hastighedsgrænser fastsat ved færdselstavle, se § 42	
4, stk. 1*	Overskridelse af spærrelinje - reversible vognbaner	
	Motorkøretøj (ved overhaling - klipovertrædelse)	2.000
	Motorkøretøj (andre tilfælde)	1.500
4, stk. 1*	Lyssignal ej respekteret	
	Motorkøretøj og stor knallert (kørsel mod rødt lys - klipovertrædelse)	2.000
	Lille knallert (kørsel mod rødt lys)	1.500
	Motorkøretøj (kørsel mod gult lys)	1.500
	Stor og lille knallert (kørsel mod gult lys)	1.000
4, stk. 1*	Ulovlig kørsel i nødspor	2.000
	Motorkøretøj (klipovertrædelse)	
4, stk. 2*	Ej efterkommet politiets anvisning	
	Motorkøretøj og stor knallert (såfremt klipovertrædelse)	2.000
	Motorkøretøj (andre tilfælde)	1.500

	Stor knallert (andre tilfælde) og lille knallert (alle tilfælde)	1.000
5, stk. 1	Forsigtighed ved færdsel over jernbanespor mv. Motorkøretøjer, stor og lille knallert	1.000
5, stk. 2*	Signal ej respekteret	
	Motorkøretøjer og stor knallert (klipovertrædelse)	2.000
	Lille knallert	1.000
5, stk. 3	Andre overtrædelser Motorkøretøjer, stor og lille knallert	1.000
5, stk. 4	Passage af andre overkørsler samt kørsel på eller over spor i vej mv. Motorkøretøj, stor og lille knallert	1.000
6, stk. 2	Slæde, ski og skøjter mv. efter køretøj Fører af motorkøretøj samt stor og lille knallert	1.000
7, stk. 2	Fri passage for udrykningskørsel mv. Motorkøretøj Stor og lille knallert	1.500 1.000
7, stk. 5	For nær uhelds- eller brandsted Motorkøretøj, stor og lille knallert	1.000
7, stk. 6	Fri passage for militæret, civilforsvaret, grupper af børn mv. Motorkøretøj, stor og lille knallert	1.500
8	Beskadigelse af færdselstavler mv. Motorkøretøj, stor og lille knallert	1.000

* Omfattet af klippekortordningen.

5.2. Strafpåstande ved overtrædelse af færdselslovens § 9

5.2.1. Overtrædelse af § 9, stk. 2, nr. 1 (hjælpepligten)

Efter færdselslovens § 117 d, stk. 1, straffes overtrædelse af § 9, stk. 2, nr. 1, med fængsel indtil 1 år, under formildende omstændigheder dog med bøde.

Udgangspunktet ved fastsættelsen af straffen er en kortere ubetinget frihedsstraf på 10-20 dage i de tilfælde, hvor der er sket ”ikke ubetydelig personskaade” og hvor hjælpepligten derfor er af reel betydning, jf. bemærkningerne til L 164 af 28. marts 2008, de specielle bemærkninger til § 117 d.

Ved ikke ubetydelig personskade forstås ifølge lovforslagets bemærkninger navnlig tilfælde, hvor den tilskadekomne skal have lægebehandling, evt. på skadestue, f.eks. ved knoglebrud, skader i hovedet og sår, der kræver syning mv.

Hvis der foreligger formildende omstændigheder ved overtrædelse af § 9, stk. 2, nr. 1, er straffen som udgangspunkt en bøde på 5.000 kr. Det beror på en konkret vurdering af samtlige sagens omstændigheder, om sagen kan afgøres med en bøde.

Formildende omstændigheder kan f.eks. foreligge, hvis det viser sig, at ingen er kommet til skade, eller hvis der alene er opstået ubetydelig skade, idet den tilskadekomne blot er forslået, har hudafskrabninger eller blå mærker, jf. bemærkningerne til L 164 af 28. marts 2008, de specielle bemærkninger til § 117 d. Dette forudsætter dog, at den pågældende trafikant under hensyn til de nærmere omstændigheder ved uheldet har haft god grund til at antage, at uheldet ikke har medført nogen personskade af betydning. Er dette ikke tilfældet - og foreligger der heller ikke i øvrigt formildende omstændigheder - bør den pågældende som udgangspunkt idømmes samme straf som i de tilfælde, hvor der er sket ikke ubetydelig personskade.

Formildende omstændigheder kan omvendt også foreligge, selv om der efterfølgende viser sig at være sket mere alvorlig personskade, hvis den pågældende trafikant under hensyn til de nærmere omstændigheder ved uheldet havde god grund til at antage, at dette ikke var tilfældet.

Hvis der f.eks. er tale om et mindre sammenstød, hvor en bil med meget lav hastighed strejfer og vælter en cyklist, der umiddelbart efter sammenstødet rejser sig op uden at vise tegn på skader, bør flugt fra uheldsstedet normalt alene resultere i en bødestraf, selv om det efterfølgende måtte vise sig, at cyklisten f.eks. har brækket armen.

5.2.2. Tilsidesættelse af de øvrige pligter i § 9

Bøden for overtrædelse af § 9, stk. 1 og stk. 2, nr. 2-6, fastsættes som udgangspunkt til 5.000 kr., jf. færdselslovens § 118, stk. 2, og forarbejderne til lov nr. 498 af 17. juni 2008, (L 164 af 28. marts 2008).

Der gælder således følgende retningslinjer for sanktionen ved overtrædelse af færdselslovens § 9, begået den 1. januar 2012 eller senere:

Paragraf	Forseelsens art	Bødetakst kr.
9, stk. 1	undladt straks at standse	5.000
stk. 2, nr. 2	undladt at deltage i de foranstaltninger til sikring af færdslen, som uheldet giver anledning til	5.000
nr. 3	undladt på anmodning at opgive navn og bopæl til en anden, der er indblandet i uheldet	5.000
nr. 4	undladt på anmodning at opgive navn og bopæl til den, på hvis ejendom eller ting, der er sket skade	5.000
nr. 5	undladt snarest muligt at underrette politiet, hvis trafikanten har forvoldt ikke ubetydelig skade på en anden person	5.000

nr. 6	undladt snarest muligt at underrette skadelidte eller politiet, hvis trafikanten har forvoldt skade på ejendom eller ting, og der ikke er nogen til stede, som kan modtage oplysninger om navn og bopæl på trafikanten	5.000
-------	--	-------

Foreligger der overtrædelse af en eller flere af pligterne i færdselslovens § 9, stk. 1 og stk. 2, nr. 2-6, samtidig med en overtrædelse af § 9, stk. 2, nr. 1, eller eventuelt straffelovens § 253, vil der efter færdselslovens § 118 a, stk. 4, skulle idømmes en bøde ved siden af frihedsstraffen. Hvis både § 9, stk. 2, nr. 1 (eller eventuelt straffelovens § 253), og flere af de enkelte led i § 9, stk. 1 og 2, er overtrådt, bør tiltalerejsning for samtlige bødebelagte overtrædelser overvejes nøje, således at der kun rejses tiltale for de overtrædelser, der ikke med rimelighed kan anses for indeholdt i den overtrædelse, der medfører frihedsstraf.

5.3. Strafpåstande ved overtrædelse af straffelovens § 253, stk. 2

Straffelovens § 253, stk. 2, om grov flugtbilisme, blev ved lov nr. 498 af 17. juni 2008 indsat i straffeloven. Ved lov nr. 290 af 27. februar 2021 blev straffen for overtrædelse af straffelovens § 253, stk. 2, skærpet med 50 % i forhold til det gældende strafniveau.

Det betyder, at anklagemyndigheden som udgangspunkt skal nedlægge strafpåstand efter følgende retningslinjer:

Overtrædelser begået den 1. marts 2021 eller senere

Ved lov nr. 290 af 27. februar 2021 blev strafniveauet i sager om overtrædelse af straffelovens § 253, stk. 2, skærpet med 50 pct. i forhold til det gældende strafniveau.

Det betyder, at overtrædelser af bestemmelsen, som tidligere blev straffet med 2-3 måneders fængsel, som udgangspunkt skal straffes med fængsel i 3-5 måneder.

Der henvises i øvrigt til forarbejderne til loven (L 141 af 20. januar 2021, de almindelige bemærkninger, pkt. 2.2.3.4)

Overtrædelser begået før 1. marts 2021

Anklagemyndigheden skal for overtrædelser af straffelovens § 253, stk. 2, begået før 1. marts 2021, som udgangspunkt nedlægge påstand om en ubetinget frihedsstraf i niveauet fængsel i 2-3 måneder. Det fremgår af forarbejderne til lov nr. 498 af 17. juni 2008 (L 164 af 28. marts 2008, de almindelige bemærkninger, pkt. 2.2.2.)

Straffen kan efter omstændighederne gøres betinget. Som et eksempel herpå nævnes i bemærkningerne til L 164 af 28. marts 2008, de specielle bemærkninger til nr. 1 (§ 253, stk. 2), den situation, at den pågældende selv er kommet til skade og som følge af en choktilstand forlader uheldsstedet uden at yde den fornødne hjælp.

Der henvises i øvrigt til Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om Færdsel – Vanvidskørsel, pkt. 5.6.

5.4. Frakendelse af førerretten efter flugt fra et færdselsuheld

Der skal ske betinget frakendelse af førerretten, hvis føreren har gjort sig skyldig i overtrædelse af § 9, stk. 2, nr. 1 (tilsidesættelse af hjælpepligten), og der ikke foreligger formildende omstændigheder, jf. færdselslovens § 125, stk. 1, nr. 2.

Reglen indebærer, at anklagemyndigheden i alle tilfælde, hvor der nedlægges påstand om frihedsstraf som følge af overtrædelse af § 9, stk. 2, nr. 1, tillige skal nedlægge påstand om frakendelse af førerretten.

Foreligger der omvendt formildende omstændigheder i forbindelse med overtrædelse af § 9, stk. 2, nr. 1, således at overtrædelsen straffes med bøde, skal der ikke ske frakendelse af førerretten.

Såfremt føreren har overtrådt straffelovens § 253, stk. 1, jf. stk. 2, i forbindelse med flugt fra et færdselsuheld, skal der nedlægges påstand om ubetinget frakendelse af førerretten, jf. færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 5.

Frakendelsestiden skal som udgangspunkt være 6 måneder eller 1 år afhængig af sagens alvor. Det fremgår af bemærkningerne til L 164 af 28. marts 2008, de specielle bemærkninger til § 126, stk. 1, nr. 6.

Der henvises i øvrigt til Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om Færdsel – frakendelse af førerretten (færdselslovens §§ 125-133).

6. Efter dom

7. Love og forarbejder

Straffeloven

- Lovbekendtgørelse nr. 1650 af 17. november 2020

Lovændringer og forarbejder

- Lov nr. 290 af 27. februar 2021 om ændring af straffeloven og lov om erstatningsansvar (Styrket indsats mod farlig kørsel m.v.) (L 141 af 20. januar 2021)
- Lov nr. 498 af 17. juni 2008 om ændring af færdselsloven og straffeloven (Skærpede sanktioner for flugtbilister) (IL 164 af 28. marts 2008)

Færdselsloven

- Lovbekendtgørelse nr. 1324 af 18. november 2018

Lovændringer og forarbejder

- Lov nr. 184 af 8. marts 2011 om ændring af færdselsloven (Bødeforhøjelser, obligatorisk konfiskation af køretøjer ved kørsel uden førerret, skærpelse af sanktionerne for kørsel under påvirkning af bevidsthedspåvirkende stoffer mv.) (L 101 af 15. december 2010)

Rigsadvokaturen, den 31. marts 2021

RIGSADVOKATEN

/ Rigsadvokaten